

За по-настъпателна медийна политика в защита на армията

Становище на Асоциацията на Сухопътните войски на България и на Обществения съвет по въпросите на отбраната

Всяка политика се нуждае от обществена подкрепа. Има много подходи за това как да се осигури тази обществена подкрепа и те са използвани с различен успех от управляващите досега.

Преминаването към напълно професионална армия измени коренно нещата и създаде огромен проблем, който още не е решен. Армията се лиши от пряката връзка с народа, която беше естествена и силна, защото всички мъже имаха задължението да служат и хората се интересуваха от проблемите на армията. Интересуваха се от организацията, дисциплината, вътрешния ред, командирите. Не роптаеха срещу големия брой поделения, защото това даваше възможност на децата им да служат по-близо до дома. Не роптаеха срещу високия бюджет за отбрана, защото той отиваше и за подобряване условията за живот в казармите на техните деца, за по-добрата им подготовка. Народ и армия имаха близки идеали, цели и обществената подкрепа се осигуряваше някак естествено. Освен това и МО имаше достатъчно средства и възможности да влияе върху хората и организациите. Нямахше военнопотриотични съюзи и сдружения и необходимост от работа с тях. В общи линии обществото имаше представа за армията и армията за обществото и нямаха особени конфликти на интереси.

Сега армията е професионална, капсулирана в казармите. Воюва за неща, които не са така близки на голяма част от хората. Тя се превръща в бизнес организация, която плаща на всички, в един от най-големите работодатели. Възникват конфликти, характерни за отношенията между работодател и служител. Армията е атакувана от другите работодатели, които искат да са равноправни с нея на пазара на труда. Обществото губи представа за армията, губи интереса си към нея и е лесно манипулирано в условията на криза. Възникна необходимост от доказване на армията и цялата политика за отбрана пред обществото. Възникна необходимост от осигуряване на обществена подкрепа за политиката на МО, за армията.

За да не бъде голословен ще Ви сведа някои данни от общественото проучване което прави ОСВО сред населението по въпросите на общественото доверие и подкрепата от обществото за професионалната армия. Проучването е независимо, не е поръчково от институции, които винаги поставят условия на организаторите, които дават средствата за него. Още не са обработени всички анкетни листове но има резултати, които будят тревога и говорят каква политика провеждаме в областта на отбраната. Решихме да направим такова изследване на общественото мнение защото планирахме да проведем през м.април кръгла маса по тези проблеми в подкрепа на призива на президента на страната този проблем да се постави на обществено обсъждане. Отложихме за наесен тази кръгла маса поради събитията които станаха в страната и да обединим нашите анализи с тези на изследването, което се прави от институциите. Тъй като изследването не е

завършило моля да не се публикуват данните, защото са междинни. Но чудесно пасват на темата на тази среща на ОСОП.

На въпроса „Имате ли доверие на професионалната армия” само 41% от мъжете и 35% от жените отговарят, че имат доверие на армията. Какво ви говори това? Каква армия създадохме?

Само 27-28 % смятат, че армията може да защити страната при агресия. Едва 41% от мъжете и 22% от жените имат желание да постъпят в армията. Нали е престижна и високоплатена военната служба. Какво бъдеще ни очаква? Така ли мислят всички? Оказва се, че по-малко от половината от интервюираните смятат че военната професия е достойна и престижна. Ето отговора на предишния въпрос.

А всички тръбят на всички нива, че тази професия е отговорна и престижна и е чест да служиш в армията и да служиш на родината.

По малко от половината, 47% от мъжете и 42% от жените смятат, че армията не се нуждае от тяхната подкрепа, но над 65 % казват, че тази подкрепа трябва да се дава от държавата, че е нейна грижа. Това ли прави в момента тази наша държава?

Изявленията, че отбраната и армията не са приоритет на предишното правителство в унисон ли са с нагласата на обществото.

Но има и други тревожни данни. 60-70% от интервюираните не одобряват участието в мисии зад граница. А това е първостепенната мисия на армията на този етап. Нали всичко беше наред и нашите народни избраници, парламенти са изразители на народната воля. Какво става в тази държава ще попита всеки срещнат?

42-44 % не одобряват реформите в армията и 14-15% нямат мнение по този въпрос. Над 50 на сто фактически не одобряват реформите, смята, че са прекалени и това допълва отговора на въпроса дали армията може да защити страната.

Реално погледнато при такова отношение към армията и това доверие може ли армията да надява на защитата от обществото. Нека отговорят специалистите на този въпрос. Нашият извод е, че армията, политиката по отбраната се нуждае от широка обществена подкрепа и за това е нужна развърната програма за въздействие върху обществото за да се промени нагласата му в положителна посока.

Но какво правят правителствата ни по този въпрос? Още през 2006 година ние се опитахме да помогнем на трите силови ведомства- МО, МВР и МДПБА тогава, но без успех. Дори няколко неправителствени организации разработихме програма, създадохме структура за тази цел, която да помага на централните администрации, но никой не пожела дори да разговаря с нас. Закрихме тази структура.

Постепенно поради недостиг на средства МО започна да ликвидира всичките си възможности за въздействие върху обществото. Вестник „Българска армия” стана ведомствен, ВТК бе ограничен в дейността си, остана дори без телефон по едно време. Военно издателство бе оставено само да се оправя както може и е пред приватизация или закриване. Загубиха мощта и предназначението си като пропагандатори и активисти военните клубове. Изчезнаха предавания за армията по телевизията и радиото. МО и армията останаха чужди за голяма част от обществото и сами срещу всички. Пренебрежението към военнородолюбивите

съюзи и сдружения от страната на МО и упорито насажданото, дори със заповеди противопоставяне на всяка дейност на сдруженията доведоха до одръпването им и дори до противопоставянето им на политиката на МО. Само единици от тях запазиха способности да работят в полза на армията и в подкрепа на политиката за отбрана. Силовото ограничаване от МО дори на ниво министър на връзките на командирите по места с военнородолюбивите сдружения още повече влоши дейността по осигуряване на обществена подкрепа на армията. Да и затова резултатите са такива. Оправданието, че не достигат средства не работи в полза на МО и армията. Когато прекратим участието в мисии ще стане още по-зле, защото и този мотив за високите заплати и възможността да натрупаш малко пари за черни дни и да си решиш проблемите ще отпадне. Тогава какво ще правим?

Сега трябва да решим какво следва да се направи за да се променят нещата. Има нужда от приемането на развърната програма, на нова медийна политика, която да обхваща всички сектори на отбраната и армията. Само откритост на политиката в отбраната не е достатъчна. Нуждаем се от настъпателна, агресивна политика сред населението и обществените прослойки. Така както правят в САЩ и западните страни, в нашето МВР например също, където непрекъснато набиват в съзнанието на обществото нуждата от армия и полиция и използват всеки повод в тази насока.

На такава настъпателна обществена и медийна атака трябва да се подложат всички

- парламент
- министерски съвет
- обществени организации
- средства за масово осведомяване
- армията също
- учебни заведения
- обществото като цяло.

Отбраната и армията трябва да присъстват постоянно на екраните на телевизорите, по радиото по пресата.

Всички командващи и командири трябва да имат за помощници съветници по военно-гражданските отношения, които да координират всички дейности и връзки с обществото. Не са достатъчни само отделенията за връзки с обществеността, които имат други функции и непрекъснато са заети с други задачи.

Да се възстанови статута на говорителите видовете въоръжени сили, МО и щаба по отбраната, които постоянно трябва да дават пресконференции. Да се премахнат ограниченията, които със заповед бяха въведени за командващите и командирите да не пишат и говорят по средствата за масова информация.

Да се отпуснат средства и заработят активно в тази насока ВТК, Военно издателство и в. Българска армия. Не им е мястото в ИА „Военни клубове и военнопочивно дело” те трябва да са в непосредствено подчинение на администрацията на министъра на отбраната.

В администрацията на МО или към щаба по отбраната да се създаде Военноисторически отдел, който да се занимава с координиране на дейностите по изследване на военната история. В армията, в системата на подготовка да се

въведат часове по военна история. Срамно е офицери да не знаят важни неща от военната ни история. Срамно е командващи и командири да нямат никакви средства за книги и помагала за военната ни история. Срамно е военните формирования да нямат библиотеки, където кадровите войници, сержанти и офицери да могат да поседнат и да прочетат нещо, да се запознаят с историята на армията и поделението. Как се възпитава вяност и дълг към армия и формирование, ако не се учат на това.

Военните клубове да приемат развърнати програми и с помощта на военнородолюбивите съюзи и сдружения да разширят дейността сред обществото.

Всичко това може да стане и може ако се обединят усилията на МО, командирите и военнородолюбивите съюзи и сдружения и се насочат във вярна посока. Необходими са и законови промени, за да престанат атаките срещу отбраната и сигурността от кръгове враждебно насроени и работещи против отбраната и сигурността.

Благодаря Ви за вниманието.